MEDALION

Ovidiu Bufnilă

FARUL

1. Era destul de mult soare. Q îşi făcea un ou prăjit folosind o piatră încinsă în prealabil. În timp ce-şi făcea oul, un peşte enorm ieşi pe plajă lansînd în aer nişte fluierături. Q, care de obicei avea simţul umorului, o luă de astă dată la fugă.

2. — Nu prea sînteţi însetat, spuse barmanul, ştergînd un pahar cu meticulozitate.

— Nu prea semeni cu bunicul meu, vorbi răguşit şi fără emoţie Y.

— Adică?

— Vreau să spun că bunicul meu era un om tăcut.

— Ha, ha, ha!

Nu era nimic de rîs pentru că în uşa braseriei apăru Q cu părul zbîrlit.

3. Tranzistorul umplea întreaga plajă de rock'n'roll. Cînd pe spate, cînd pe faţă, tînăra W se bronza de minune spre invidia tuturor fetelor din cartier. Simţi o atingere foarte lipicioasă, dar nu chiar neplăcută.

— Dragul meu, spuse rîzînd, iar ai mîncat dulceaţă de gutui.

Întoarse capul şi constată, drept în mijlocul unui strigăt, că peştele care tocmai se aşezase lîngă ea nu semăna deloc cu logodnicul ei.

Drept care se strădui să dispară cît mai repede din locul acela.

4. — Şi cum vă spuneam, gîfîi în continuare Q, e vorba de un peşte uriaş.

— Aiureli, bombăni barmanul. Şi apoi către Q, puţin iritat. Dom'le, te-a bătut soarele.

— Tocmai îmi făceam un ou...

Tînărul W intră val-vîrtej în braserie strigînd: peştele, peştele şi se repezi spre Q. Barmanul, lămurit asupra dramei amoroase estivale desfăşurată între W şi Q, dispăru în spatele tejghelei.

5. — Şi mai departe? întrebă Y, căruia îi plăceau la nebunie poveştile cu monştri şi sucul de roşii.

— E mare.

— M-a atins, spuse aproape strigînd tînăra W.

Şi începură să reflecteze.

6. Capitolul în care vorbesc puţin despre mine e de fapt ultimul capitol. Uneori insectele se măresc neobişnuit de mult zburînd aşa deasupra apei, marea se fandoseşte nebună tocmai atunci cînd se stinge farul, eu înaintez tăcut printre ierburile de la marginea şoselei ferindu-mă de maşinile grăbite, peştii îşi fac de cap acolo în întuneric, li se năzare să nu-şi mai urmeze evoluţia, vor să se schimbe, insectele vor să fie avioane, stelele de mare vor să fie corpuri cosmice şi atunci cometele ies din mare răspîndindu-se în univers, urc grăbit scara farului în timp ce unii mă huiduie, mai ales rechinii, vacanţa lor se va termina deîndată, pisicile de mare vor să fie pisici adevărate care să se caţăre miorlăind pe acoperişuri, o caracatiţă venită naiba ştie de unde ar vrea să fumeze fără filtru, un peşte enorm aleargă pe plajă vrînd să sperie vreun om rătăcit, caracatiţa îi dă înainte despre o energie de pe fundul oceanului, mă grăbesc spre ultima treaptă, îmi scot din mers uneltele din geanta de plastic, caracatiţa îi dă înainte, dar spuneţi-mi cum ar arăta o caracatiţă îmbrăcată cu pantalonii mei, conducînd maşina mea, repar circuitele, lumina sfredeleşte întunericul, mătură plaja, marea pînă departe, mă aşez în faţa geamului uriaş şi aprinzîndu-mi o ţigară fără filtru meditez în linişte la rostul lucrurilor.

VALEA CEA VERDE

E adevărat că în timp ce coseam s-a stîrnit o ciudată boare de vînt şi o fi cum ziceţi dumneavoastră un vînt de pe altă planetă, dar eu nu am nimic împotriva lui pentru că în adevăr mi-a făcut un bine, soarele mă topea pur şi simplu, păi de unde a venit, de acolo de sus, nu mai ştiu dacă era sau nu colorat, uitaţi iarba e de un verde curat, şi copacii de colo, de parcă ar fi fost o ploaie, boarea m-a răcorit de minune, ce vreţi să faceţi cu aparatul acela, măsuraţi presiunea, o fi, nu zic nu, nu sînt nebun, vă spun dinainte, priviţi întreaga vale, cum, am început şi eu să mă înverzesc, şi mînerul coasei, nu e o boală, drept să vă spun, boarea aceea mi-a adus aminte de răsuflarea unei femei, hei, unde plecaţi, nu, eu nu cred în farfurii, vedeţi doar că vîrfurile copacilor nu sînt arse, ba dimpotrivă, da, cred că pot să vă spun foarte exact că era de fapt o femeie de pe altă planetă.

ÎNGRIJITORUL

CRED că îl cunoaşteţi şi dumneavoastră pe îngrijitorul ştrandului din oraşul nostru. Locuieşte prin apropiere, fumează ţigări fără filtru şi este un om de încredere. Tunde din două în două săptămîni gardul verde care înconjoară ştrandul, aruncă cu grijă crengile într-un cărucior pe care îl împinge apoi fără greutate spre poartă. Oamenii plonjează în bazinul cu apă caldă, strigă şi rîd, copiii aruncă în apă mingi de cauciuc. Îngrijitorul repară duşurile, rîde de glumele celor din jur şi fumează mai departe ţigări fără filtru. Se pare că viaţa i-a oferit mereu mici bucurii care i-au alimentat din plin optimismul cu care îi molipseşte pe toţi. Seara, după ce lumea pleacă obosită şi fericită, adună cu o ţepuşă din fier hîrtiile rămase în jurul bazinului, iar dimineaţa pe la cinci curăţă apa de frunzele copacilor din jur. Vine toamna, îşi spune, în curînd

oamenii se vor îmbrăca cu haine groase şi se vor gîndi cu părere de rău la soarele verii.

Acum două zile, în timp ce aşteptam pe terasă ospătarul să-mi aducă o halbă, l-am zărit pe bătrînul îngrijitor stînd la o masă vecină. Bea bere şi discuta cu un bărbat pe care nu l-am mai văzut niciodată. Am despăturit numărul treizeci şi cinci al „României literare” şi am început să citesc un articol despre mitologie. Soarele de toamnă se topea peste mese şi peste feţele oamenilor. Cuvintele bătrînului îngrijitor ajungeau pînă la mine:

— Nu credeam, spunea, să mi se întîmple aşa ceva tocmai mie. Nimeni nu m-ar crede că l-am văzut.

— Şi dacă eu te-aş crede? spuse necunoscutul.

— Ai face-o din politeţe. Vine în fiecare noapte. După ce pleacă lasă un miros ciudat prin aer. Cred că se aseamănă cu parfumul reginei-nopţii. Poţi înţelege asta?

Bărbatul nu-i răspunse. îngrijitorul continuă:

— Vreau să spun că.de fapt apariţiile lui îmi sînt foarte familiare. Într-o seară i-am lăsat ceva de mîncare. Nu s-a atins de ea. Am repetat treaba asta şi a doua seară şi aşa mai departe. Ei bine, pînă la urmă a mîncat.

— Deci, e de pe pămînt, surîse bărbatul.

— Am spus eu că vine din altă parte? replică bătrînul şi scoase din buzunar un manual de biologie.

Ospătarul apăru ca din pămînt aducîndu-mi două halbe, deşi eu cerusem numai una.

— Două să fie? mă întrebă zîmbind.

Am dat din cap şi am plătit.

Bătrînul îngrijitor răsfoia cartea. Mi-am tras scaunul mai în faţă să pot vedea mai bine. Am sorbit o înghiţitură. Berea era rece şi proaspătă. Ce îţi poţi dori oare mai mult la sfîrşitul verii? Bătrînul se oprise la o pagină anume. Bărbatul se aplecă să vadă şi scoase o exclamaţie de uimire. Fotografia reprezenta un pterodactil reconstituit.

— Este nemaipomenit, nu-i aşa? se entuziasmă îngrijitorul. La început nu mi-a venit nici mie să cred. De cîte ori vine, se spală în bazin şi scoate nişte sunete

ciudate. Cred că se bucură. Am cea mai minunată apă din regiune. N-ai să găseşti alt ştrand mai bun.

— Şi zboară prin aer? Seamănă într-adevăr cu pterodactilul ăsta din carte?

Bătrînul îngrijitor dădu din cap cu hotărîre. Se simţea ca un om care are în păstrare un lucru important.

— Şi n-ai vorbit cu nimeni? întrebă bărbatul.

— Nu cred că lui i-ar plăcea. În fond, nu face rău la nimeni.

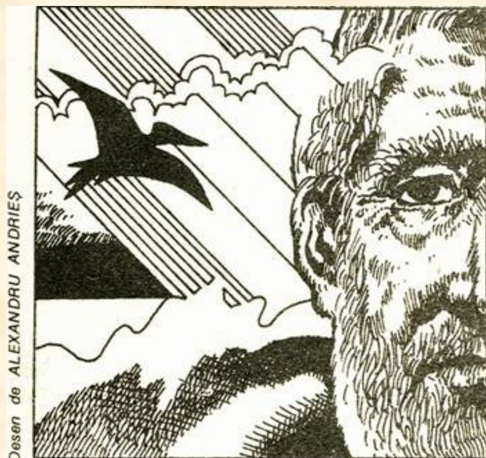
— Diseară vin cu un blitz. Ce zici? Îi facem o fotografie şi gata. Pe urmă mergem la muzeu sau la ziar.

Bătrînul goli halba. îl privi pe bărbat fără să scoată o vorbă. Îşi aprinse o ţigară. Apoi spuse plin de bucurie.

— Vine toamna. E frig. Cred că va pleca spre nişte locuri mai calde. Poate că la vară se va întoarce. Doar am cea mai bună apă...

Se ridicară şi se despărţiră în colţul străzii. Pe bărbatul necunoscut aveam să-l revăd o zi mai tîrziu în tramvai. Se adresa unei femei:

— Tata a fost întotdeauna un om ciudat. Acum însă a îmbătrînit de tot. M-a chemat de la Reşiţa să-mi povestească despre o pasăre sau aşa ceva care vine să se scalde în bazin. Ce zici? întrebă rîzînd bărbatul.

Desen de ALEXANDRU ANDRIEŞ

Restul discuţiei nu-l cunosc pentru că a trebuit să cobor la policlinică. În timp ce doctorul, cu un cleşte uriaş în mînă, se pregătea să-mi scoată o măsea, care îmi dădea de mult timp de furcă, mi-a venit în minte ştrandul şi bătrînul îngrijitor care repara duşurile şi fuma, lipsit de griji, ţigări fără filtru.